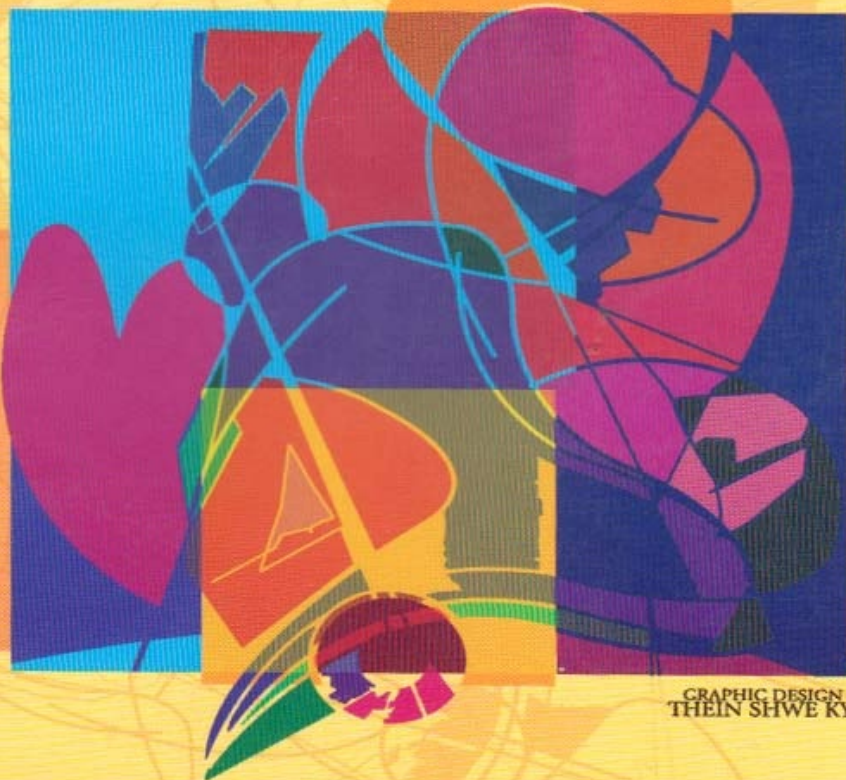




တံခွန်တိုင်
စာပေတိုက်

ပန်းဆန်းစာပေ

(ဆေးတက္ကသိုလ်)
မြတ်နိုးခြင်းမူကင်းလွတ်ရပါလို၏



GRAPHIC DESIGN
THEIN SHWE KYI

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)
မြိတ်နိုးခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏
အခန်း (၁)

ခေတ်အတွက် ရင်ခုန်စရာလည်းမကောင်း၊

စိတ်ကူးယဉ်စဖွယ်လည်း မရှိသော

လူတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက်များ

အချိန်တွေပေးပြီး ကြိုးစားကြည့်နေဦးမလဲ။

ခေတ်က ဟန်လည်းမဆောင်တတ်။

*

ပတ်ဝန်းကျင်ကလေးက သာတောင့်သာယာ။ ရာသီဥတုကလည်း

အေးအေးချမ်းချမ်း။ ဆိုင်ကလေးထဲမှာ လူသူကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်လျက်။

ခေတ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ပညာတတ်လူရည်မွန် တစ်ယောက်ပါ။ ရုပ်ရည်ကလည်း

မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောမော သန့်စင်လွန်းမနေပေမယ့် ကြည့်၍ ကောင်းသော

ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်မျိုး။ စင်္ကာပူကနေ MBA ဘွဲ့တစ်ခုလည်း ရခဲ့ပြီ။ အခု

မွေးရပ်မြေဖြစ်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဝိုင်စက်ရုံလုပ်ငန်းတစ်ခုထောင်ဖို့ ပြင်ဆင်

စီစဉ်လျက် ရှိသူပေါ့။ ထက်ထက်မြက်မြက်လည်းရှိပုံပေါ်ကာ စည်းစနစ်လည်း

ရှိပုံပေါ်သည်။ သူကလည်း သူ့ရှေ့မှာရှိနေသော “ခေတ် အရိပ်”ဆိုတဲ့

ကောင်မလေးဟာ ဘယ်လိုဟာလေးပါလိမ့် ဟု အကဲခတ်နေမှာ မလွဲပါဘူး။

သူလိုအပ်နေတာက လိမ္မာပါးနပ်ပြီး သူ့အလိုက်ကိုသိမည့် အဖော်မွန်တစ်ယောက်။

ခေတ်ကကျတော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ တစ်ခုရပြီးသကာလမှာ

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ချင်သူ။ ခေတ်လိုအပ်နေတာက ငွေအရင်းအနှီး...။
အဲဒီအချိန်မှာ အင်မတန်ရှေးဆန်သောအတွေးနှင့်၊ အတွေးစကားဆို
မလွန်ဆန်တတ်သော ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က ခေတ်ကို ဒီအတိုင်း
အပျိုစင်ကလေးဘဝနှင့် စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်မှာကို စိတ်မချနိုင်။
မတော်တရော် တွေ့နေတွေ့သွားမှာစိုးသတဲ့လေ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး တော့မှ
တင့်တင့်တယ်တယ်၊ ဣန္ဒြေရရ လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ပြု မယ်တဲ့...။
အရင်းအနှီးလည်း ကြိုက်သလောက်ထုတ်ပေးမယ်ဟု မြူဆွယ်ကာ
နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု သမီးပျိုကို ရှေး ခေတ်ကလို လူကြီးချင်း စပ်ဟပ်ရှာဖွေပြီး
အသင့်တော်ဆုံး ဆိုသူနှင့် တွေ့စေခဲ့ခြင်းတည်း။ သူကလည်း တော် တော်
အံ့ဩစရာ။ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရက်နဲ့ မိဘရှာဖွေစပ်ဟပ်ပေးတဲ့
မိန်းကလေးကိုများယူဖို့ စဉ်းစားသတဲ့နော်။

လူချင်းဆုံကြတော့လည်း သူက အင်တာဗျူးခေါ်တွေ့နေတဲ့
အလုပ်ရှင်လိုလို။ ခေတ်ကပဲ သူ့ဆီမှာ အလုပ် လာလျှောက်မိသူလိုလိုနှင့် သူက
တစ်ခွန်းမေးလိုက်၊ ခေတ်က ပြန်ဖြေလိုက်၊ သူက သူလိုချင်တာကို ပြောပြလိုက်၊
ခေတ်က သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်၊ သူက ပြန်ဖြေလိုက်၊ ခေတ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ
မဖြစ်လိုက်နှင့် ခေတ်က ထပြန်ချင်စိတ်ကို တော်တော် ကြိုးစားပြီး
ထိန်းသိမ်းထားရတာ ။ အားနာသမှုနဲ့ပေါ့...။ ကြည့်ပါဦး အပြန်အ
လှန်မေးခွန်းတွေကို. ။

“ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ ခေတ်က စီးပွားရေးလုပ်ချင်တာဆို၊
လူကြီးတွေ ပြောပြထားတယ်”

“ဟုတ်ပါ့...ခေတ်က Fashion shop တစ်ခု ဖွင့်ချင်တာ၊ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး
စိတ်ကြိုက်ဝယ်မယ်၊ ပြီးရင် ဒီမှာ တင်မယ်၊ အဝတ်အစား
တစ်မျိုးတည်းမဟုတ်ဘူး... Accessories တွေပါ အစုံပေါ့”

သူကပြုံးလျက်...

“ခေတ်က ဝိုင်လုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ခေတ်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး လက်ခါပြရင်း...

“နီးဝေးပါ...”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ Secretary ရော လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား ခေတ်၊

ခေတ်လုပ်ငန်းက ကျွန်တော် စိတ်မချနိုင်စရာပဲ၊ ကျွန်တော်က လက်ထပ်ပြီးရင် ကျွန်တော့်အိမ်သူနဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက်၊ မခွဲမခွာအလုပ်အတူတူ လုပ်ချင်တာ၊ အိမ်ကထွက်ရင် တစ်လမ်းစီခွဲထွက်ရတာ မျိုးကို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အိမ်ကိုခင်တွယ်တတ်တယ်၊ မိသားစုအ ကြီးကြီး လိုချင်တယ်၊ သားတွေ သမီးတွေ အများကြီးနဲ့ သိုင်းသိုင်းဝန်းဝန်းနေချင်တာ”

အဲဒီ မှာ ခေတ် တော်တော်စိတ်ကုန်သွားခဲ့တာ။ မျက်နှာကလေးကို ရှုံ့မဲ့ပြီး...

“ခေတ်က တစ်ယောက်တောင် အနိုင်နိုင်မွေးရမှာ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အများကြီးမွေးတဲ့ ခေတ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် မမွေးရတိုင်း သူများသားသမီးကို ကလေးတွေ တပြိုင်တမနဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မလုံးလုံး ဖြစ်သွားအောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ခေတ်က လုပ်ချင်တာတွေ အများကြီးပဲရှိသေးတာ”

လို့...ခေတ်က ခပ်စွာစွာကလေး ရန်ထောင်တော့သည်။ သူက ပြုံးပြီးတော့ပဲ လူကို ကြည့်နေတာ။

“ခေတ်... ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်တတ်လားဟင်”

တဲ့...။ လုပ်လာပြန်ပြီ။ ခေတ်က သူ့ကို မျက်လုံးကလေးလှန်ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြ လိုက်သည်။

“ချက်တာပြုတ်တာ နီး ဝါသနာပဲ၊ စားတာသောက်တာပဲ ဝါသနာပါတာ၊ ဘယ်ဆိုင်ကောင်း သလဲ အမြဲစုံစမ်း နားစွင့်နေတာ ခေတ်တို့ ရှေ့ဆုံးကပဲ၊ ခေတ်မှာ

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ဝါသနာတူ၊ ကာလာတူ၊
တိုက်(ပ်)တူတွေဆိုပါတော့။ သူတို့နဲ့ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့
ဆိုင်ကောင်းကောင်းလိုက်ရှာပြီး စားသောက်နေကြတာ။
ကိုယ်တိုင်ချက်ဖို့များလာမမေးနဲ့၊ စိတ်တောင်မကူးမိဘူး”

သူက အသံထွက်ပြီးတောင် ရယ်နေပြန်တော့ ခေတ်မှာလည်း ဇေဝဇေဝါ။
ဟယ်... ငါပြော တဲ့အထဲမှာ ဘာများရယ်စရာပါသွားပါလိမ့်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူက
ခေတ်ကိုပဲ မေးနေတာ။ သူ့ကို ပြန်မေးဦးမှပါဆိုပြီး...

“ဒါနဲ့...စကားမစပ် ကိုရွှေမိုးညို အိပ်ရင် ဟောက်တတ်သလားဟင်”
လို့လည်း မေးရော သူက အားပါးတရပြုံးပြီး

“ဟာ...ဟောက်တာပေါ့၊ လူတိုင်း အိပ်ရင်မဟောက်တဲ့သူများရှိလို့လား
ခေတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဆို တစ်ခါ တစ်ခါ အိပ်မက်ထဲတောင်ယောင်ပြီး
လမ်းထလျှောက်တတ်၊ စကားတွေ ပြောတတ်သေးတာ”

တဲ့...။ ခေတ်ကတော့ ပခုံးကို အလုံးစုံကို ကျုံ့ပစ်လိုက်မိတော့တာ။
ရင်ထဲမှာ လည်း နိုးချည်းပဲ မြည်တမ်းနေပြီးသား။

“ခေတ်က မြန်မာစာ ကြိုက်လား၊ ဘိုစာ ကြိုက်လား”

တဲ့...။ သူက မေးပြန်သည်။ ခေတ်ရဲ့ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ကလေးတွေက
အညွန့်တလူလူကိုဖြစ် လာပြီ။

“ဪ...ဘယ့်နှယ့်များ မေးလိုက်သလဲကွယ်၊ မြန်မာပဲ...မြန်မာစာပဲ
အသေအလဲ ကြိုက်ပေါ့၊ ဘာတွေ ကြိုက်သလဲဆိုရင် ငပိရည်စပ်စပ်နဲ့
တညင်းသီးပြုတ်၊ ဝက်မျှစ်ချဉ်နဲ့ငပိထောင်း စပ်စပ်၊ ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ ဝက်သားနှပ်၊
ပုစွန်ချဉ်၊ ငါးဖယ်ချဉ်နဲ့ ဆူးပုပ်ရွက်၊ ပဲဟင်း...အဲဒါမျိုးတွေမှအားပါးတရ လက်နဲ့
နယ်ဖတ်ပြီးစားတာ၊ ကျန်သေး တယ်...ငါးပိကြော်၊ ဘာလချောင်ကြော်၊

ငါးပုတ်ခြောက်၊ အာဗြဲခြောက် ကြိုက်မှကြိုက်”

သူက တဟားဟားကို ရယ်တော့သည်။

“ခေတ်အပြောနဲ့တင် ကျွန်တော် နံလှပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကို ပြောထားမယ်နော်၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော် အနံ့တောင် မခံနိုင်ဘူး၊ ဘိုစာပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဘိုရူးတာတော့မဟုတ်ဘူး...”

“ဪ...အဲဒါ ဘိုရူးတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့်၊ ကဲ...တော်လောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ် ကိုရွှေမိုးညို၊ ခေတ်တို့နှစ်ယောက် အခုတွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်သားက ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းပဲ နော်၊ idea ချင်းရော၊ စိတ်ချင်း၊ အတွေးအခေါ်ချင်း၊ အကြိုက်ချင်း အားလုံးဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပဲနော်၊ အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်တဲ့၊ အဲဒီ တော့ စိတ်လျှော့လိုက်ပေါ့နော်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကဲ...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ ဦး၊ ပြန်ပါဦးမယ်”

ခေတ်က ခပ်သွက်သွက်ပြောပြီး ဝမ်းသာအားရအထ။ သူက ခေတ်ကို မော့ကြည့် နေကာ...

“ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး ခေတ်ရယ်၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ညှိယူလို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြေးဖြေးဆေးဆေး ညှိယူကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ခေတ်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

တဲ့...။ ခေတ်က ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ကြောင်၍ သွားသည်။ ခေတ် တစ်ခုခု ပြောဖို့ ပြင်စဉ်...

“အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ် ခေတ်ရဲ့၊ မလောပါနဲ့ အေးဆေးပေါ့...လမ်းလေး ဘာလေးလျှောက်ပြီး စကား ဆက်ပြောရအောင်လေ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောမှာပါ၊ ခေတ် ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေတော့ ကြိုက်တယ်မှလား၊ ဘယ်လို ကားမျိုးကြိုက်လဲ”

“ဪ...တော်ပါပြီဆိုမှနော်၊ ခေတ်က Romance တို့၊ drama တို့ပဲ
ကြည့်တတ်တယ်၊ ရှင့်ကိုတော့ မ မေးတော့ပါဘူး၊ Action မှလား၊ Science Fiction
မှလား”

“ဪ...ခေတ်က တော်နေပြန်ပြီ၊ ကဲ...အရောင်ချင်း ညှိကြည့်ရအောင်၊
ကျွန်တော်က မိုးပြာရောင် ကြိုက်တယ်၊ ခေတ်ရဲ့ အရောင်ကရော”

“ကျွန်မလား...ကျွန်မက အနက်ရောင်၊ ခရမ်းရင့်ရင့်”

“တမင်များ ရွဲ့ပြီးပြောနေသလား ခေတ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခု
မကြိုက်သေးရင်လည်း နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ကြိုက်လာမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို
ကြိုးစားခွင့်လေးတော့ပြုနော်”

ဟု...ဆိုနေပြန်သည်။ ခေတ်ကတော့ သူ့ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး...ဟုပဲ
တယူသန်တယ်ဆိုဆို ယူဆ လိုက်ပြီးပြီမို့ သူပြောသလို ခု မကြိုက်သေးလည်း
နောက်မှကြိုက်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ အချစ်ဆိုတာ အချိန်ယူပြီး၊ ဖန်တီးယူလို့ရတဲ့
အရာမျိုးမှမဟုတ်တာနော်။ ခေတ်အတွက် ရင်ခုန်စရာလည်း မကောင်း၊
စိတ်ကူးယဉ်စဖွယ်လည်း မရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက်များ
အချိန်တွေပေးပြီး ကြိုးစားကြည့်နေဦးမလဲ။ ခေတ်က ဟန်လည်းမ ဆောင်တတ်။
ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ဆက်ဆံတတ်သူ။ ခံစားချက်ကိုလည်း သိပ်ပြီး
မျိုသိပ်ဖုံးကွယ် တတ်တာလည်းမဟုတ်...။ အဲဒါကြောင့်...

“ကျွန်မကတော့ ကြိုးစားဖို့ကို မလိုတော့တာပါ၊ ကျွန်မတို့
မိန်းကလေးတွေမှာ sense ကလေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိတတ်တယ်၊
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့သူ...ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့သူဆို အလိုလို sense ကလေးတစ်မျိုး
ရတတ်တယ်၊ တစ်မျိုးလေးပေါ့၊ မူးယစ်ချိုရီကလေး ထင်တယ်၊
ချိုရှရှကလေးလည်းဖြစ်တယ်၊ အခုတော့ ကိုရွှေမိုးညို အတွက် ကျွန်မမှာ ဘာ sense
မှကို မရှိတာ၊ ဗလာ သက်သက်ပဲ”

ခေတ်ဘက်က စကားကုန်ပြောပစ်လိုက်တော့လည်း သူက
မျက်နှာပျက်လျက်...

“ကျွန်တော့်မှာလည်း Sense ရှိပါတယ် ခေတ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်က
စိတ်ဝင်စားခွင့် ရှိပါတယ်၊ ခေတ် အခုချက်ချင်းကြီး မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့”

ဟု...ခယ,သလို ဆိုလာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ခေတ်ဘက်က
ပြတ်ပြတ်သားသား ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီး ငြင်းပစ်လိုက်တာကို လက်မခံနိုင်သော
မာနတစ်မျိုး၊ အမာဓာတ်တစ်မျိုး ရှိနေသည်ဟု ခေတ် ခံစား လိုက်ရသည်။ အဲဒါကို
ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာနဟုခေါ်မလား မသိ။ ခေတ်တို့ နှုတ်ဆက်ပြီး
လမ်းခွဲလာခဲ့ကြ သည်။ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ မိုးချိုနဲ့ စံပယ်ဖြူက စိတ်ဝင်စားစွာ
စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်။ သူတို့က အိမ်မှာလာ ပြီးတော့ကို စောင့်နေကြတာ။
ဘယ်လိုလဲ...ဘယ်လိုလဲနှင့် ပထမဆုံး ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့ပြီး ပြန်လာသူလို တ
တွတ်တွတ် ဝိုင်းမေးကြသည်။ ခေတ်က မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ကာ
ခေါင်းတရမ်းရမ်းခါလျက်...

“မကြိုက်ပါဘူးဟယ်...လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူကို သားဖောက်စက်လို
အသုံးချချင်တာ၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟီရ တွေနဲ့ နပမ်းလုံးပြီး သူဝေယျာဝစ္စတွေ
လုပ်ကိုင်ပေးစေချင်တာ၊ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်ကြီးကို ဘယ်လိုပဲ ယဉ်ကျေးတဲ့
စကားအလှတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်တန်ဆာဆင်ထားပေမယ့် ငါက အတိုင်းသားကြီး
လှမ်းမြင်နေရတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီး ဟေ့၊ အကြိုက်ချင်း၊ စရိုက်ချင်းလည်း လုံးဝ
ဆန့်ကျင်တယ်၊ နီးပါ နီးပါ နီးပါ...”

ဟု...ခပ်သွက်သွက် ပြောမိသည်။ နှစ်ယောက်သားက သဘောတွေကျစွာ
တပြုံးပြုံး။

“ကောင်းတယ်...ငါတို့က နင် ခွဲထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာ”

ဟု... ဆိုကြသည်။

ငြင်းဆန်၊ ပုန်ကန်၊ တော်လှန်၊ ခေါင်းမာခြင်းတို့၏ တိုက်ပွဲကတော့ အပြင်းစားပဲပေါ့။ သုံးယောက်က တစ်ဘက်၊ ခေတ်က တစ်ယောက်တည်းတစ်ဘက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာ။ (ဒါပေမယ့် ခေတ်မှာ နောက်ကွယ်ကနေ လျှို့ဝှက်စစ်ကူပေးမည့် စစ်ကူတစ်ယောက်တော့ ရှိပြီးသားပါ။ မေမေ့ညီမ ဒေါ်လေး အပျိုကြီးပေါ့။ အပျိုကြီးပီပီ ခေါင်းမာတဲ့နေရာ၊ အာခံတဲ့နေရာမှာတော့ ဘယ်သူမှလိုက်မမီ။) “ခေတ်မှ မကြိုက်တာ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘွားရဲ့”

“အေးလေ...ဘာလို့ မကြိုက်နိုင်တာလဲဆိုတာကို မေးနေတာပါ။ ဟိုကတော့ သမီးကိုကြိုက်တယ်တဲ့၊ ပြောပြီးပြီ...သူ့ဘက်ကတောင် ကြိုက်နိုင်သေးရင် သမီးဘက်က ဘာကြောင့် မကြိုက်နိုင်ရမတုံး...”

“ဪ...ဘွားကလဲနော်၊ ကုန်ပစ္စည်းချင်း အလဲအလှယ်လုပ်တာ ကျနေတာပဲ၊ သူက ကြိုက်တိုင်း ခေတ် က ပြန်ကြိုက်ရမလား...မကြိုက်နိုင်ပေါင်”

“အေး...သူ့ မကြိုက်လည်း နောက်တစ်ယောက် ရှာရုံပေါ့အေ၊ သမီးဘာသာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ လုပ်ချင် တဲ့စီးပွားကိုလုပ်လို့ ပြောထားပြီးသားနော်၊ ခေါင်းတော့မမာနဲ့...မရဘူး၊ ဘွားတို့က ဒါဆို ဒါပဲ”

“တော်ပြီ...ဘွားရာ၊ ခေတ် ယောက်ျားကို မယူချင်တာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုယ် လုပ်ပါရစေ၊ အပျိုကြီးဖြစ်လည်း အေးချမ်းတာပဲ”

“တော်ပါ...ဘာအပျိုကြီးလဲ၊ မျိုးဆက်မရှိ ဘာမရှိ ဘယ်လောက် နှမော့ဖို့ကောင်းထားလဲ၊ “မိမိ”ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို အတုခိုးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ အိမ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ဆင်းဖို့သာပြင်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အချိန်တန် အရွယ် ရောက်ရင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိရတာ သဘာဝပဲ၊ သဘာဝကို လွန်ဆန်ချင်လို့ မရဘူး”

“တော်ပြီ...သမီး၊ ဘာစကားမှ ဆက်ရှည်မနေနဲ့၊ ရွှေမိုးညိုကို ဆက်ပြီးလေ့လာကြည့်ပါဦး၊ ချက်ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်စရာမလိုဘူး...”

“သမီး မကြိုက်ဘူး မေမေ၊ သူ့ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေတ်စိတ်မဝင်စားနိုင်သေးတာ”

“သမီး အသက် အစိတ်ရှိပြီနော်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ စီးပွားရေးလုပ်မယ်ဆိုရင် အပေးအယူသ ဘောဆိုတာတွေကို နားလည်တတ်ရမှာပေါ့၊ ဖေဖေလည်း ဒီကိစ္စမျိုးသိပ်မပြောချင် ဘူး၊ ဘွားဘွားစကားကိုတော့ နားထောင်မှဖြစ်မယ်...ဒါ အမိနဲ့ပဲ”

ဖေဖေက ခပ်တင်းတင်း ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သူ ပီပီ သူဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တိတိကျကျပြောသည်။ ခေတ်ကတော့ သုံးယောက်စလုံးကို စိတ်နာချင်သွားသည်။ ဘာကြောင့်များ ခေတ်တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်နေတာကို နှစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးချင်နေကြတာပါလိမ့်။ နားကိုမလည်နိုင်။ ဒီခေတ်ကြီး ထဲမှာ အမိနဲ့ဆိုပြီး အိမ်ထောင်ချပေးတာမျိုးက ရှိမှမရှိတော့တာ။ ဖေဖေနှင့်မေမေသာ ဘွားဘွား အလိုကို စွတ်လိုက်နေကြတာ။ ကောင်းပြီလေ...ခေတ်ကလည်း စိန်ခေါ်မိရင် နောက်မဆုတ်တတ်သူပဲ။ မေမေသွေးပါမှ တော့ ဒေါ်လေးနှင့်လည်း သွေးချင်းနီးမှာပေါ့။ ခေတ်မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာကို ဇွတ်တိုက်တွန်းစေခိုင်းလာလျှင် ခေတ်ဘက်က ပုန်ကန်ရုန်းထွက်ဖို့ အဆင်သင့်...။ တိုက်ပွဲကပြီးမသွား။ သွေးအေးတိုက်ပွဲအသွင် ကူးပြောင်းသွား ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ခေတ်ဘက်ကလည်း အလျှော့မပေးဘူး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ ခေတ်သည် ငှက်တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ လှောင်အိမ်ထဲမှာ နေချင်သူမဟုတ်။ လွတ်လပ်စွာပျံသန်းလိုသူသာဖြစ်သည်။

*

အခန်း (၂)

အံ့ဩစရာကောင်းတာက
သူ့အပြုအမူတွေဖြစ်သည်။
ခေတ်ရဲ့စကားကိုဆို သူက
ဂရုစိုက်နားထောင်သည်။
ခေတ်တို့ ဘယ်သွားသွား
ကလေးကြီးတစ်ယောက်လို
နောက်ကနေ တကောက်ကောက်
လျှောက်လိုက်နေတတ်သည်။

*

ဒေါ်လေးနှင့် တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်ထားပြီးသားမို့ ခေတ်မှာ
ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရှိပြီးသား။ စိတ်ပြေလက် ပျောက် ခရီးလည်းဖြစ်သလို
အပျော်ခရီး အလည်အပတ်ခရီးလို့လည်း ပြောလို့ရသည်။ ဒေါ်လေးက...

“ငါ့ဆီသာလာခဲ့ဟာ...ငါ အားလုံး တာဝန်ယူတယ်၊ ငါနဲ့အတူနေပြီး
ဘဝကို အသစ်ကနေစပြီး ရုန်းကန် ကြည့်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ...
အတွေ့အကြုံတောင်ရသေး၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ ငါတူမကလေးကို စွတ်ပြီးအိမ်
ထောင်ပြုခိုင်းနေပြန်ပြီ၊ ငါတုန်းကလည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲ တဆင်တည်း၊
စွန့်စားပြီးတော့ကို ထွက်လာခဲ့တာ၊ မေမေ ကတော့ မလွယ်ပါဘူး ခေတ်ရေ၊
တသွေးတသံဆန်နေသေးတုန်းပဲ၊ လုံးဝအိမ်ထောင်မပြုနဲ့၊ ငါနဲ့သာလာနေ၊ အပျို
စင်ဘဝလောက် အပူအပင်ကင်းပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊
လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုကလေးရယ်၊ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ
လုပ်ခွင့်ရဖို့က အရေးကြီးတယ်...လာသာလာခဲ့”

ဒေါ်လေးကတော့ ဒေါင်းတိမောင်းတိနှင့် အားတက်သရောကို

မြောက်ပေးတာ။ ခေတ်မှာ ပြင်ဦး လွင်နှင့် မန္တလေးကို ကူးချည်သန်းချည်သွားဖို့ ဂျစ်ကားအသစ်ကလေးတစ်စင်း မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဖေဖေ နှင့်မေမေက ဝယ်ထားပေးသည်မို့ ထိုကားကလေးနှင့် ရန်ကုန်အထိ ဆင်းသွားဖို့ကို သွေးဆူနေချိန်မို့ စိတ်လိုက် မာန်ပါပဲ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်သွားသည်။ မိုးချိုနှင့် စံပယ်တို့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ကြည့်တော့ ဒီနှစ်ကောင်ကလည်း နှစ်ခါတောင် မမြူဆွယ်ရ။ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့်...

“ဒီလိုဆို ငါတို့လည်းလိုက်မယ်...ရန်ကုန်ကို အလည်သွားချင်နေတာကြာပြီ၊ သွားကြမယ် ဟယ်...ဟိုမှာ အလုပ်ရလည်း လုပ်ကြည့်တာပေါ့၊ ငါတို့ကတော့ အပြောင်းအလဲနဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို ကြိုက်ပြီးသား၊ စွန့်စားရတာ ကို သဘောကျပြီးသား”

ဟု...အတိုင်အဖောက်အညီဆိုကြတော့ ခေတ်လည်း အားတက်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဖော်လည်းကောင်းတော့ ပြင်ဦးလွင်ကနေ ထွက်ပြေးလိုသော အာခံစိတ်ကလေးတွေသည် တရွရွတက်လာခဲ့ သည်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ လူကြီးတွေလည်း မရိပ်မိအောင် အထုပ်အပိုးတွေ သိပ်မသယ်ကြဘဲ မှတ်ပုံတင်ရယ်၊ ပိုက်ဆံအ လုံအလောက်ရယ်၊ ငွေလိုလျှင် ထုခဲ့ရောင်းချဖို့ လက်ဝတ်ရတနာတချို့ အိတ်ထဲထည့်ပြီး ခါတိုင်းအပြင်ထွက်သလို ပဲ ခေတ်က ကားကလေးမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘတွေ သိပ်စိတ်မပူစေရအောင် အကျိုးအကြောင်း တော့ စာကလေးတွေကိုယ်စီ ရေးပစ်ခဲ့ကြသည်။

ခေတ်အတွက်တော့ ဘွားဘွားနှင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ဒေါသအမျက်တွေကို တွေး၍ ပင်မကြည့်ဝံ့တော့။

*

ခေတ်တို့သုံးယောက်မှာ သီချင်းကလေး သံပြိုင်ဆိုရင်း အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးလာသူတွေနဲ့လည်းမ တူဘဲ အပျော်ခရီးထွက်လာသူတွေနှင့်သာ တူသည်။ သုံးယောက်စလုံး ညှိယူနေစရာကို မလို။ အကြိုက်ချင်းက ညီ ပြီးသား။

ပိုက်ဆံတွေလည်း သုံးယောက်စလုံးအပြည့်အစုံ သယ်လာခဲ့ပြီးသားမို့
ဘာမှပူပန်ကြောင့်ကြစရာ မလို။ ဗိုက်ဆာလျှင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာဝင်ပြီး စားလိုက်ရုံ။
Hotel တစ်ခုမှာဝင်နားကြရုံ...။ သုံးယောက်စလုံး ကားမောင်း တတ်သူတွေမို့
တစ်ယောက်တစ်လှည့်မောင်းရုံပင်။ ပြင်ဦးလွင်အထွက်မှာ ဇာတ်လမ်းကစသည်။
လူတစ်ယောက် ရပ်ပြီး ကားကို လှမ်းတားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...ဘယ်လိုလဲ၊ ရပ်ပေးရမှာလား၊ မရပ်ပေးရဘူးလား”

ကားမောင်းနေသူက ခေတ်မို့ ခေတ်က ဟိုနှစ်ယောက်ကို ကမန်းကတန်း
မေးရသည်။ မိုးပြာရောင် ဖျော့တော့လွန်းသဖြင့် အဖြူဘက်တောင်
သမ်းနေပြီဖြစ်သော ခါးတို့ ဂျာကင်နှင့်ကျောမှာ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့်
ဂစ်တာအိတ်ရှည်တစ်လုံး လွယ်ထားသူကို ခေတ်၏ ကားက
ဖြတ်ကျော်သွားပြီးတော့မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လိုက်ရ သည်။ အကြောင်းမှာ
မိုးချိုနှင့်စံပယ်တို့က...

“ဟယ်...အချောစားလေးပဲဟဲ့၊ ရပ်ပေးလိုက် ရပ်ပေးလိုက်”

ဟု...ဝိုင်းအော်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ခေတ်က ကားကို နောက်ဆုတ်
လာခဲ့ပြီး သူ့ဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။ အရပ်ကခပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်က
ကျစ်လျစ်သွယ်လျကာ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ သူ့မျက်လုံး တွေ
အလွန်လှတာကိုတော့ ခေတ်က ချက်ချင်း သတိထားမိ၏ ။

“ကျွန်တော် ကားကြိုလိုက်ချင်လို့ပါ...”

သူ့အသံက ခပ်တိုးတိုး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်အထိ လိုက်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်မတို့က ရန်ကုန်အထိသွားကြမှာ”

“ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်အထိ လိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဟောတော်...”

ခေတ်တို့သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
မျက်ဝန်း ချင်း လျှပ်တပြက် ဆွေးနွေးမိကြသည်။

“ပုံစံကြည့်ရတာ တော့ ရိုးရိုးသားသားပါ ခေတ်ရဲ့၊ ခရီးသွားတုန်း
ယောက်ျားလေး အဖော်ပါတော့ တစ်မျိုး ကောင်းတာပဲ၊ မတော်တဆ
ကားဘီးပေါက်ရင် သူ့အင်အားလိုတယ်ဟာ၊ ဟိုတယ်မှာတည်းတော့လည်း မိန်းက
လေးတွေချည်းထက်စာရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါတော့ အဟန့်ရှိတာပေါ့...”

“သူ့ကြည့်ရတာ အန္တရာယ်တော့ မပေးနိုင်ပါဘူး”

စသဖြင့်...တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆိုနေကြသည်။

“ကဲ ကဲ...ဒါဖြင့်လည်းတက်လေ၊ စံပယ်က
နောက်ခန်းပြောင်းထိုင်ပေးလိုက်ပေါ့၊ လမ်းမှာ ရုတ်ရုတ်တော့ မလုပ်ပါဘူးနော်၊
ကျွန်မတို့က စေတနာနဲ့ ကူညီပေးတာ”

“ကျွန်တော် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် မလုပ်ပါဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ လိုက်မှာပါ”

“အိုကေ...ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော”

ဒီလိုနှင့် သူ့ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပြီး ခေတ်ဘေးက ထိုင်ခုံမှာ
သူရောက်လာသည်။ နောက်ခန်း က နှစ်ယောက်နှင့် ခေတ်တို့
နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေတဆင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ကြကာ အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်
ခမ်းတွေလှုပ်ပြီးတော့ ဘာသာစကားတွေ လှမ်းပြောကြသည်။ နှစ်ယောက်သား
မျက်နှာပေးတွေက ပြုံးစိစိ...။ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။
ကားပေါ်ပါလာပြီးကတည်းက ဘေးဘီ ဝဲယာက ရှုခင်းတွေကြည့်ပြီးတော့ လာသည်။
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ပင်။

“ရှင့်နာမည် ပြောထားဦးလေ”

“လုလင်ပါ...”

“ဪ...လုလင်၊ ကျွန်မက ခေတ်အရိပ်၊ နောက်ကနစ်ယောက်က
စံပယ်ဖြူနဲ့ မိုးချိုချိုတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...မှတ်ထားပါ့မယ်”

“ရှင် ရန်ကုန်ကို အလည်သွားမှာလား၊ ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ နေတာလား”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို အပြီးသွားမလို့၊ အမေလည်း
မရှိတော့ဘူး...ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း”

“ဪ...ရန်ကုန်ကိုရော ရောက်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း...တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊
ကျွန်တော့်မှာ လိပ်စာရှိပါတယ်၊ သူ ပေး ထားခဲ့တာ”

“သူ...ဘယ်သူ ပေးထားခဲ့တာ”

စကားကပြောရင်း အရှိန်တော့ရလာပြီ။ သူကလည်း
ပြောပြချင်ဟန်ရှိသည်။ ခေတ်တို့ဘက်က လည်း စပ်စုလိုစိတ်ကလေးတွေရှိသည်မို့
တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းမေးနေသမျှ ကို သူက တစ်ခွန်းချင်း အေးအေး
ဆေးဆေးဖြေသည်။

“သူဆိုတာ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး၊
အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သူလာလည် တုန်းက သူ့ကို ကျွန်တော်က
မြင်းစီးသင်ပေးခဲ့တာ၊ သူက တခစ်ခစ်ရယ်တယ်၊ တစ်ကြိမ်မှာ
မြင်းကစိတ်ရိုင်းဝင်ပြီး ဒုန်းစိုင်း ကဆုန် ပေါက်ပြေးတော့တာ၊ အဲဒီ မြင်းပေါ်မှာ
ကျွန်တော်နဲ့သူ အတူတူလေ...၊ သူ အရမ်းကြောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို
တအားဖက်ထားတာ၊ ကျွန်တော် အမြဲသတိရတယ်”

“နောက် ဘာဆက်ဖြစ်သွားလဲဟင်...”

“မြင်းပေါ်ကနေ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး လွင့်ပြီးကျခဲ့တာပေါ့၊

ကျွန်တော်က သူ့ကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ထားပါတယ်။ သူ့ကို ဖက်ထားတာ၊ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထိမိတော့ ကျွန်တော်ပဲ ထိမိတာပါ။ ကျွန် တော့်ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီး အကြီးကြီးပဲ”

သူက ပြောရင်း သူ့ခေါင်းက အမာရွတ်ကြီးကို ငုံပြီးတော့ ပြနေသေးသည်။ ခေတ်တို့အားလုံး စုတ် တသပ်သပ်နှင့် သူ့ကို သနားသွားကြသည်။

“ပြီးတော့...သူက ကျွန်တော့်ကို ဒီလိပ်စာလေး လာပေးသွားတာ”

သူ့အိတ်ထဲက လိပ်စာ စာရွက်ကလေး ထုတ်ပြ ပြန်သည်။ စကားပြောရင်း သူ့မျက်နှာဆီမှ ကလေး တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်သော ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ခေတ်တို့ မြင်လိုက်ရသည်။

“ခေါင်းထိပြီးသွားကတည်းက ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်တွေ သိပ်မကောင်းတော့ဘူးဗျ။ ဘာကိုမှလည်း သိပ်မ မှတ်မိချင်တော့ဘူး၊ ဘာလုပ်လုပ်မေ့တယ်၊ တစ်ခုခုကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား၊ အာရုံစိုက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် မှတ်မိချင်တာပဲ မှတ်မိတယ်၊ ကျန်တာ ဘာမှမသိတော့ဘူး”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ရှင့်ဇာတ်လမ်းကမှ တကယ့် Romance ကလေးပါလား”

“သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုဆို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောတယ်၊ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆေးတွေ ကုပေးခဲ့ပါ တယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်အမေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာလည်း ဆက်မနေချင်တော့ဘူးလေ၊ သူ့ကို လည်း အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ သူ့နားမှာနေပြီး သူတို့ဆီမှာ အလုပ်ကလေးဘာလေး ရလိုရငြား ထွက်လာခဲ့တာပါ”

တဲ့...။ သူကတော့ ရိုးရိုးသားသား၊ ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို အအေးဆုံးပင် ဖွင့်ပြောပြခဲ့ သည်မို့ ခေတ်တို့သုံးယောက်စလုံး သူ့ကို ယုံကြည်ခင်မင်သွားခဲ့သည်။ သူပါနေသည့်အတွက် သတိထားမနေကြ တော့ဘဲ

အရင်အတိုင်းပင် စကားတွေ ဆက်ပြော၊ သီချင်းတွေဆိုလာကြသည်။

*

နေ့လည်စာစားဖို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။
စားပွဲတစ်ခုမှာ နေရာယူကြပြီး စားချင်တာတွေမှာကြစဉ် သူက ခေတ်နားကပ်ကာ...

“ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတွေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်လေးရောင်းခဲ့တာ”

ဆိုပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအုပ်တွေထုတ်ပြီး
စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သဖြင့် ခေတ်တို့သုံး ယောက် သူ့အပြုအမူအတွက်
နားမလည်နိုင်စွာ၊ တအံ့တဩ ကြည့်မိကြသည်။ ထောင်တန်အုပ်လေးအုပ်ဆိုတော့
လေးသိန်းပေါ့။

“လုလင်...ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ထည့်ထားလိုက်လေ၊ ဘာလို့
ဒီလောက်အများကြီး ထုတ်ပြရတာ လဲ၊ ရှင့်အ တွက် ကျွန်မတို့ရှင်းပေးမှာပါ”

ဟု...ခေတ်ကပြောတော့ ပိုက်ဆံတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ
ပြန်ထည့်ထားလိုက် သည်။ ဗိုက်လည်း ဆာနေပြီမို့ အားပါးတရ
စားသောက်ကြပြီးနောက် ခေတ်တို့ အိမ်သာဝင်ကြရင်း သူ့အကြောင်း
ပြောမိကြသည်။

“သူ့ပုံစံက တစ်မျိုးများဖြစ်နေသလားလို့ ဟင်...နင်တို့
ဘယ်လိုထင်ကြလဲ”

“ဟုတ်တယ်...အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ခုနက ပိုက်ဆံတွေထုတ်ပြတာကို
ကြည့်ပါလား၊ ပုံမှန်လူတစ်ယောက် ဆို ဒါတွေဘာထုတ်ပြစရာရှိလဲ...နော်၊ သူ့ပုံစံက
ရိုးလွန်းတုံးလွန်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်...ခေါင်းထိထားပြီး
ဂေါက်တောက်တောက်ဖြစ်နေတာလား၊ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲနော်”

“ဒါပေမယ့် သူ့ကိုကြည့်ရတာ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် ဟန်တော့ လုံးဝ

မရှိပါဘူးဟယ်၊ ရုပ်ရည်ကလေးဖြူဖြူ စင်စင် သနားကမားနဲ့
သနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

ခေတ်စကားကြောင့် ခေတ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ
ဝိုင်းကြည့်ကြတာမို့ ခေတ်က မျက်စောင်းပြန်ထိုးလိုက်သည်။

“နင်တို့က ဘာကြည့်တာလဲ...ငါက ရိုးရိုးသားသားပြောတာ”

“အေးလေ...နင်က ဘာဖြစ်လို့ မျက်စောင်းထိုးတာလဲ၊ ငါတို့က
ရိုးရိုးသားသား ကြည့်တဲ့ဟာကို”

သုံးယောက်သား ရယ်မောတွန်းထိုးလျက် ပြန်ထွက်လာကြတော့ သူက
ကားပေါ်မှာ သွားထိုင်နေ ပြီ။ ခေတ်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

*

မကြာပါ...။ သူ အိပ်ငိုက်ပါတော့သည်။ သူ ငိုက်ပုံက အရမ်းကို ရယ်စရာ
ကောင်းသည်။ ခေါင်း ကြီးက ဟိုးရှေ့ကို ဦးစိုက်စိုက်ပြီး ကျသွားလိုက်သည်မှာ
ဒူးခေါင်းနှင့် နဖူးထိမိမတတ်။ ပြီးရင် ပြန်မတ်လာလိုက်...။ အဲဒီ အတိုင်း
ပြန်စိုက်စိုက်ကျသွားလိုက်...။ ခေတ်တို့ တခွီးခွီးရယ်နေတာတောင် သူ မနိုး။

“ငါ့ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အိပ်ငိုက်တာကို ဒါ ပထမဆုံး
မြင်ဖူးတာပဲ၊ ရယ်ရတယ်နော်...”

“ဟုတ်ပေါ့...ကလေးလေး ကျနေတာပဲ၊ အပူအပင် ကင်းလိုက်တာ”

“ငါတို့ မန္တလေးမှာပဲ တစ်ညနားလိုက်ကြမယ်နော်၊ မနက်ကျမှ
စောစောထပြီး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ခုချိန်ဆိုရင်တော့ မိဘတွေ
ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးနေကြပြီလဲ မသိ”

“ဪ...ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးတာမှ မဟုတ်တာဟယ်၊

စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်တုန်း စိတ်ပြေလက် ပျောက် အလည်အပတ်ခရီးထွက်တဲ့ သဘောပေါ့”

“ငါတို့က ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကတော့ ငါတို့ နောက် လိုက်လာတာ အမှန်ပဲဟ...ဟီ ဟီ”

“မိန်းမကိုက ပြစ်မှားချင်နေပြီ...”

“ပြစ်မှားစရာလားဟဲ့...စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူ့ကို ငါတို့သာ ခေါ်တင်မလာရင် ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနဲ့များ တွေ့မလဲ မသိဘူးနော်”

“သူပိုက်ဆံတွေ ယူထားလိုက်ပြီး သူ့ကို တွန်းချထားပစ်ခဲ့ရင် ဒုက္ခ”

“သူ့ကို ငါ သတိထားမိသလောက် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှသိပ်မရှိဘူး၊ သူကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆီ ရောက်အောင်သွားမယ်ဆိုတဲ့ အသိကလွဲပြီး ဘာမှ တွေးထားပုံမရဘူး”

ခေတ်က တွေးတွေးဆဆကလေး ပြောမိသည်။ သူ့အကြောင်းကို ခေတ်တို့ အားပါးတရ ပြောနေ သည့်တိုင် သူ နိုးမလာခဲ့။ ခဏကြာတော့မှ သူ ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ဒူးကို တဆတ်ဆတ်ခါပြီး ပါးစပ်ကနေ တအင်းအင်း ညည်းနေသည်။ မျက်နှာကလည်း နီရဲလို့... ။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် လုလင်”

ဟု...မေးတာကို တော်တော်နှင့်မဖြေဘဲတော်တော်လေးကြာမှ ဆက်ပြီး အောင့်အည်းမထားနိုင် တော့ ဟန်ဖြင့်...

“ကား ခဏ ရပ်ပေးပါဗျာ...”

ဟု...အသံအက်အက်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ကျွန်တော် မအောင့်နိုင်တော့ဘူး...ထွက်တော့မယ်”

အဲဒီ တော့မှ ခေတ် သဘောပေါက်ကာ ကားကို ကမန်းကတန်း ရပ်ပေးလိုက်ရသည်။ ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်သွားသော သူ့နောက်ပိုင်းကို ကြည့်ပြီး ခေတ်တို့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ ။ အားလုံးပြီးစီးသွားတော့ ပေါ့ပါးရှင် လန်းစွာ ပြန်ရောက်လာကာ ခေတ်ကို ပြုံးပြနေလိုက်သေးသည်။ သူ့အပြုံးက တော်တော်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသား။

“ပေါ့သွားပြီလား...”

ဟု...ဆိုတော့...

“ပေါ့သွားပြီ...”

တဲ့...။ ဒီလိုနှင့် မန္တလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ Hotel မှာ အခန်းယူကြတော့ သူ့အတွက် တစ် ယောက်ခန်း၊ တစ်ခန်း၊ ခေတ်တို့ သုံးယောက်တစ်ခန်း နေကြသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူ့အပြုအမူတွေ ဖြစ်သည်။ ခေတ်ရဲ့စကားကိုဆို သူက ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။ ခေတ်တို့ဘယ်သွားသွား ကလေးကြီးတစ်ယောက် လိုနောက်ကနေ တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေတတ်သည်။ ခေတ်တို့က ညစာကို ညဈေးတန်းမှာ စိမ်ပြေ နပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း တရုတ်တန်းမှာ စားချင်တာ ဝယ်စားကြတော့လည်း သူက ခေတ်တို့စားတာပဲ လိုက်စား သည်။ ခေတ်တို့သုံးယောက် သူ့ကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာတာနှင့် သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ပြီး ညဈေး တန်းထဲမှာပဲ သူ့ကို မျက်ချည်ဖြတ် ကြည့်သည်။ သူ့မှာ ခေတ်တို့ကို လိုက်ရှာနေလိုက်တာ... အရူးတစ်ယောက် လိုပင်။ ခေတ်တို့က တစ်နေရာကနေ ပုန်းကွယ်ပြီး သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်မို့ သူဒေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာနေဟန်ကို မြင်နေရသည်။

နောက်ဆုံးကျမှ သနားသွားပြီး သူ့ကို ပြန်အတွေ့ခံလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒုက္ခပဲ မှတ်တာ၊ ဘယ်ပျောက်သွားကြတာလဲဗျာ”

“ဪ...ရှင်ကို တမင် ခြေရာဖျောက်ကြည့်တာ၊ hotel ကို မပြန်တတ်ဘူးလား လုလင်ရဲ့”

သူ့မှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့်...။

“ပြန်တော့ ပြန်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် hotel နာမည်မှတ်ထားသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီး ခေတ်တို့ ထွက်သွားကြပြီလားလို့ စိုးရိမ်သွားတာ”

“စိတ်ချပါ လုလင်ရယ်၊ ရှင်သွားချင်တဲ့ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်...ဟုတ်ပြီလား၊ ကူညီပြီဆိုမှတော့ ခရီးဆုံးထိ ကူညီပေးမှာပါ”

ခေတ်ဆီက ဖြေသိမ့်စကားကြားတော့မှ သူ့မျက်နှာက ရွှင်လန်းကြည်လင်သွားကာ စိတ်သက်သာ ရာရသွားပုံပေါ်သည်။
အေးအေးဆေးဆေး ညဈေးတန်းပတ်ပြီးတော့မှ hotel သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“လုလင်...ရှင် ဂစ်တာတီးရော မေ့သေးလား”

“မမေ့ဘူးထင်ပါတယ်၊ ဂစ်တာကတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက တီးလာတာ၊ လက်တွေ က အလိုလို အလွတ်ရပြီးသား”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ကျတော့ တီးပြလေ၊ မနက်စောစောထ...မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ထိ ခရီးဆက်ရမယ်”

ခေတ်က အဲဒီ လိုပဲ ပြောခဲ့တာ။ ဘယ်နှနာရီရယ်လို့ အတိကျ မပြောခဲ့သလို၊ သူကလည်း ပြန်မမေး ခဲ့ဘူးလေ။

*

အခန်း (၃)

ခေတ်လည်း ပြောပြီးပြီးချင်း

ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ကာ
ကားပေါ်သို့ ကပျာကယာတက်ပြီး
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းနိုင်။
ခေတ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း
ဧည့်သည်တွေပဲဥစ္စာ။
ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲ။

*